

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Mands Minde 1788-1838. Foredrag over det sidste halve Aarhundredes Historie

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 250. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1838_599-txt-shoot-idm7382/facsimile.pdf (tilgået 31. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

nu frygtelig, blandt andet ved Stanken af alle dem, der faldt ved de tre sidste Stormløb, og som Djezzar ej vilde undse Napoleon mindste Frist til at begrave, men gjorde derimod daglig Udfald, da han var bleven forstærket. — Endnu den 19de Maj, da Napoleon alt havde ombyttet sit grove Skyts med Feltkanoner, men vedblev med Bomber at ødelægge Byen, skete der to rasende Udfald, og den 20de om Aftenen listede Napoleon afsted, dels for ikke at have Fjenden i Hælene, og dels for ikke at kanoneres fra de engelske Skibe paa Strandvejen ned til Karmel. Ved Tilbagetoget forefaldt intet mærkeligt, uden det gruelige Optrin i Jaffa med de peetsyge, som Engellænderne siger, Napoleon lod forgive. — Franskmandene tilstaa sædvanlig, at Napoleon gjorde Overlægen Desgenettes det Forslag, men fik til Svar: «Mit Embede er ikke at slaa ihjel, men at helbrede»; men hvor vidt de alligevel fik Opium til at hensove, derom tristes man. — Napoleon skjændte og brændte slemt paa Hjemtoget.

Endnu gjorde Soldaterne sig lystige og sagde: «Generalen har lovet os hver 6 Tdr. Land; han behøvede ikke at være saa knap, han kunde gjerne lade os tage efter Behag, (i Ørken ved Gaza), vi skulde vist ikke gjøre vore Fingre for brede.»

Den 14de Juni trak Napoleon atter ind i Kairo som i Triumf; men han plejede alle sine Dage, naar Talen var om Sir Sidney, at sige: «Den Karl tog min Lykke fra mig.»

Napoleon fandt alt i taalelig Stand, skjønt der havde været et ganske alvorligt Oprør under en mahomedansk Helgen, der troede om sig selv, at han var Engelen El-Mibahy, som Mahomed havde lovet at sende sine troende, naar det kneb; han brød vester fra den store Oase ind i Ægypten, slog en Del Franskmand ihjel, og satte sig fast i Damanhour, ikke langt fra Alexandrien, medens Murad Bey nærmede sig Pyramiderne; adskillige smaa franske Korps sendtes ud, men blev slaaet tilbage, men endelig

Jykkedes det General Lanusse den 8de Maj at vise de forblindede, Engelen kunde ikke blot saares, men dø.

Endnu forfulgte Lanusse Levningerne af El-Mihabys Hær, og Napoleon ledte om Murad Bey ved Memphis, da der gik en tyrkisk Armé paa 18,000 Mand i Land ved Abukir den 11te Juli, men som blev aldeles tilintetgjort den 25de.

De tyrkiske Kanonbaade den 25de Juli laa ikke i Stranden, men paa Madieh-Seen, syden for Abukirs Halve. — Da Sejren var vunden, omfavnede Kléber Napoleon og sagde: «General! De er stor som hele Verden!»

Den 22de Avgust Kl. 10 om Aftenen indskibede Napoleon sig paa Fregatten Muiron, [ført af] Gantheaume, med Berthier og Andréossy; og La Carrère førte Lannes, Murat og Marmont.

En engelsk Fregat saas, men forsvandt. Gantheaume sejlede langs Afrikas Kyst, stak sua over til Ajaccio og ankrede 9de Oktober [99] ved Fréjus.

Thiers fortæller, at det var med Parlamentæren efter Slaget ved Abukir, at Sir Sidney af Malice sendte Napoleon de engelske Aviser, hvoraf han erfarede Evropas Tilstand.)

